

227-о. За три нѣща ся възхвалява чловѣкъ. За дѣло, за добра воля, и за естесвенно, или счастливо благо. Естесвенно благо е, сила, скоростъ, хубостъ, добръ гласъ, остроуміе, краснорѣчіе и проч. А счастливо е, благородіе, имѣніе, достоинство, слава, чяда и други; а блага воля е, когато мысли за благо и добро, и желеа да го струва за обща, или чястна полза, самоволно, а не да го подканятъ други на то, или да го унуждаватъ закони тѣ, или отъ обичай, или за своя полза. А дѣло е да показва на други тѣ добро то, а той да търпи трудове, притесненія и вредж. За истинно прочее възхваленіе достойни сж дѣла та, и блага та воля; защо естесвенни тѣ и счастливи тѣ благины, ако ги немаше не можяше да ги добіе, когато ще, и по' много то, не е на воля та му да не ги има.

228-о. Кога то възхвалявамы нѣкого за самоволни тѣ му добри дѣла, земамы и вѣнкашни тѣ му добрины, за да умножимъ и украсимъ слово то н. п. думамы чи естество то му подарило колко то му требать за велики дѣла, а честь та му дала много орудія и леснины. Но, когато нема счастливи тѣ добрины, възхваленіе то става по' силно, защо думамы, дору е немаль никакво средство и леснина, сторилъ е толко добрины.

229-о. Торжественна видъ ище израженіе свѣтло, цвѣтуще, и украсенно съ истенско украшеніе, а Слогъ Важенъ, и споредъ различни тѣ Карактеры, Домашенъ, Общъ, Смѣхотворенъ, и проч. Смысли тѣ да сж весели, и новы. Вредъ да ся вижда остроуміе то, и истинна та.

230-о. Има юще едно въ мысли тѣ мъчно и за оногова кой то пыше, и за кой то прочита. Първья да не испадне въ ласкателство съ много то хваленія, а вторья да може да отбیره и да познае, кои сж ласкатели, а кои му сж пріятели. На всяка добродѣтель злоупотре-